

TEGN ET MONSTER

I skolen fik vi en dag til opgave at tegne et monster. Alle brugte deres fantasi, tegnede skarpe tænder, vorter, klør og alle de ting, vi forbandt med et monster. Da vi var færdige, og tegningerne lå foran os, bad vores lærer os om at se nærmere på, hvad vi havde tegnet. Hun bad os om at stille os selv et enkelt spørgsmål: hvorfor var skabningen på papiret et monster? Ingen af os kendte et andet svar end det, vi syntes var åbenlyst - monsteret var hæsligt og grufuldt at se på. Nu, når jeg ser på mig selv i spejlet, står det pludselig klart, hvad det var spørgsmålet skulle have frem. Jeg er hverken grim, klam og deler ikke nogen af monsterets ydre karaktertræk, men alligevel er mit hjerte koldt som sten, og min hjerne sløret af de gerninger, der for evigt vil hænge over mig som en sky og vidne om det forfærdelige monster, jeg er.

Jeg kan høre lyden af mors klikkende hæle på det hårde trægulv, det larmer i mine sarte ører, et symptom fra gårsdagens festligheder. Mon hun ved det? Mon hun kender til min alkohol-lugtende ånde, til mine blodfyldte hænder? Mon hun ved, hvad der skete i går, ved hvad jeg har gjort? Det burde hun. Han ligger i stuen. Jeg glider ned. Ned på gulvet, op ad væggen, ude af spejlets forvrængede billede. Jeg krummer mig sammen. Spænder i hver en nerve i min krop og skriger indvendigt. Lader blodet bruse og

lukker verden ude. Jeg ser den i små glimt. Natten før. Endnu en sorgfuld drikkeaften på et lugtende diskotek, hans hårdhuede hænder der som bjørnelapper slog ud efter mig, mine slingrende skridt og duften af friskt, nyt blod. Det føles som et mareridt, men når jeg åbner øjnene, er det her stadig. Jeg kan ikke slippe væk. Jeg er fanget i en evig karrusel af skyld og anger, og jeg er fortabt. Hvordan vil jeg nogensinde være i stand til at rejse mig igen? Til at gå udenfor? Til at leve? Hvordan skal jeg nogensinde komme videre og være i stand til at smile? Mit hoved er fyldt med spørgsmål, men her er ingen til at besvare dem, ingen andre end mig selv. Han har gjort det så mange gange før, slået. Så hvad var det, der fik bægeret til at flyde over? Var det en ølflaske for meget? En vrede, der havde hobet sig op? Sejrsrusen, da jeg så ham falde om, ligbleg og stiv af frygt? Sejrsrusen, der langsomt forsvandt og blev erstattet af en evig skygge, der stirrer ned på mig, og dømmer mig for hvert et åndedræt, jeg ikke fortjener at være tildelt. Jeg er ung, og jeg er dum, men er det en undskyldning? Jeg tog mig ikke engang tid til at se, om han var okay, jeg løb. Som en kujon lod jeg ham ligge med et blødende sår i panden. Men han fortjente det jo. Man kan ikke slå en person gang på gang uden at forvente at få noget tilbage. Uden at forvente hævn. Han kunne bare have ladet mig være, når han vidste, jeg var fuld, han kunne bare... Jeg slår hænderne op til panden, ”Nej”, hvisker jeg. Hvis jeg ville have hævn, skulle det have været uden alkoholens hule og falske opbakning. Det skulle have været mig, min fornuft og intet andet. Jeg burde have vidst bedre, men hvem er i stand til at tænke med alkoholen dansende i blodet, flyvende på adrenalin og ustoppelig energi. Hvem kan det, standse op og tænke sig om før næste dag, hvor det er for sent, og minderne kommer væltende tilbage, og det går op for dig, hvem du er, hvad du har gjort.

Mor tager i døren. Den er låst. Måske vil hun begynde at råbe, måske vil hun skribe mit navn, når hun finder ud af, hvad der er sket. Måske vil hun skribe mit navn igen og igen, indtil hendes stemme bliver hæs uden at vide, at det er mere end hvad jeg har fortjent. Et monster fortjener intet navn. Det er et monster. Et monster fortjener ikke glæde, liv eller håb. Et monster fortjener intet andet end ensomheden selv. Mine fingre rækker ud efter flasken. De er lange og krogede, og flasken falder perfekt ind i deres greb. Jeg er alene, og flasken er min eneste følgesvend og det eneste et monster som mig fortjener som selskab. Jeg fører flasken op til munden, lader væsken brede sig i min mund, imens mors intense banken på døren langsomt forsvinder. Jeg lukker alt ude, indtil jeg er omsluttet af et opslugende mørke, der aldrig vil slippe mig fri. Jeg er et monster.

Nikoline Ammitzbøll, 7. klasse